

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 269/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Dášou Komkovou, Hlavná 27, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 17 CoP 10/2019-189 z 26. septembra 2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“), vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoP 10/2019-189 z 26. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) bolo v právnej veci navrhovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), pod sp. zn. 27 Pc 17/2017 vedené konanie o určenie vyživovacej povinnosti proti sťažovateľovi ako osobe povinnej z platenia výživného.

2.1 Okresný súd rozsudkom č. k. 27 Pc 17/2017-98 z 30. mája 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľa prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200 € mesačne od 18. mája 2017 opakovane do budúca a dlžné výživné mu povolil splácať v mesačných splátkach po 100 € spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania dlhu. Okresný súd v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.2 Sťažovateľ i navrhovateľka podali proti rozsudku okresného súdu odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 17 CoP 17/2018-138 z 18. septembra 2018 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o trovách konania. Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd vytkol súdu prvej inštancie, že neaplikoval moderačné právo súdu vyplývajúce z § 55 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) a nevyhodnotil okolnosti, za ktorých bola navrhovateľka nútená svoj návrh na začatie konania podať a uplatňovať voči sťažovateľovi svoje právo vyplývajúce zo zákona o rodine.

2.3 Po vrátení veci okresný súd uznesením č. k. 27 Pc 17/2017-166 z 30. júla 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že sťažovateľ je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania v rozsahu 100 % v sume 2 512,89 € v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu.

2.4 Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľovi nahradiť navrhovateľke trovy konania v rozsahu 100 % potvrdil a zmenil ho vo výroku o výške tejto náhrady tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť navrhovateľke trovy konania v sume 2 091,02 €. Krajský súd oprel svoje rozhodnutie o dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie a uviedol, že samotná okolnosť, že ide o veľmi blízky vzťah účastníkov konania (otec – dcéra), nie je dôvodom k nepriznaniu náhrady trov konania. Krajský súd vyhodnotil aplikáciu § 55 CMP za spravodlivú.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne *„predovšetkým z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, pretože z neho nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel súd k záveru, že je potrebné potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie“*. Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd nesprávne aplikoval § 55 CMP, a zdôraznil, že práve navrhovateľka spôsobila, že konanie muselo prebehnúť, keďže podala predčasný návrh na určenie výšky výživného. Podľa jeho názoru navrhovateľka, ktorá je nemajetná studentka, mohla využiť služby Centra právnej pomoci.

4. Sťažovateľ k odôvodneniu napadnutého uznesenia uviedol svoju argumentáciu spočívajúcu predovšetkým v tom, že *„všeobecne súdy výlučne nesprávnym a jednostranným vyhodnotením dôkazov iba v prospech žalobkyne, ktorým tvrdeniam uverili a považovali ich za správne, dospeli k nesprávnemu právnemu názoru a rozhodnutiu“*.

5. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že napadnuté uznesenie *„vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, jeho právne závery sú svojvoľné, zásadne popierajú účel a význam príslušných zákonných ustanovení CMP“*, a poukazuje na tú skutočnosť, že *„uznesenie súdu prvej inštancie, ako aj uznesenie súdu druhej inštancie, ktoré si v plnom rozsahu osvojil právne závery a odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie, je z dôvodu nedostatočného odôvodnenia neurčité a nepreskúmateľné... Odôvodnenie neobsahuje žiadne vysvetlenie, z akých dôkazných prostriedkov súd vychádzal pri rozhodovaní o potvrdení uznesenia...“*.

6. S poukazom na § 52 ods. 2 (správne má byť § 129, pozn.) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého „rozsudku“ (správne má byť uznesenia, pozn.), pretože „*môže byť podkladom pre exekučný výkon tohto rozhodnutia, pričom realizácia výkonu rozhodnutia by znamenala pre sťažovateľa len ďalšie zbytočné náklady a trovy, došlo by uňho k vzniku neodčiniteľnej ujmy, pričom na druhej strane oprávnenému žiadna ujma nehrozí*“.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom (správne má byť uznesením, pozn. ústavného súdu) Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 Cop 10/2019-189 zo dňa 26.9.2019 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené boli.

Rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn. ústavného súdu) Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17 Cop 10/2019-189 zo dňa 26.9.2019 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi, [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 415,51 Eur na účet právnej zástupkyne, JUDr. Dáši Komkovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je doručenie podania vo forme ustanovenej § 40 zákona o ústavnom súde, ako aj splnenie všeobecných a osobitných náležitostí ustanovených § 34 ods. 1, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde a ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 55, § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde.

14. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

15. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým zaviazal sťažovateľa nahradiť trovy prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

20. Podľa citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré sú právnym poriadkom určené na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z uvedeného vyplýva, že pojmovým znakom inštitútu ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke na vyčerpanie všetkých poskytovaných procesných prostriedkov určených na ochranu práv sťažovateľa ešte pred samotným podaním ústavnej sťažnosti a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd poskytoval ochranu ústavne zaručeným základným právam a slobodám až v prípade, kedy ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

21. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

24. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení poučil účastníkov konania, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 419 CSP prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k vyčerpaniu právnych prostriedkov, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, len stroho uvádza, že proti napadnutému uzneseniu „*nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok*“, pričom nedoplňa žiadnu relevantnú argumentáciu.

26. „*Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie*

rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).“ [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

27. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s ústavou, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Z čl. 2 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

28. Spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Európsky súd pre ľudské práva vo veci Simecki proti Chorvátsku, sťažnosť č. 15253/10, pripomenul, že riziko akejkoľvek chyby zo strany štátu musí znášať samotný štát a omyly nesmú byť napravné na náklady dotknutého jednotlivca. Právo na prístup k súdu nie je absolútne a môže byť podrobené obmedzeniam, ktoré však nesmú limitovať prístup jednotlivca takým spôsobom alebo v takom rozsahu, že bude porušená samotná podstata tohto práva. Obmedzenie nebude zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak nesleduje legitímny cieľ a ak neexistuje primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.

29. Ústavný súd sa problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta

2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom okrem iného vyvolil: „Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej... Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ Cez prizmu uvedeného holistického ústavnoprávneho prístupu je tak v okolnostiach prejednávanej veci adekvátne postupovať aj pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

30. Pre doplnenie referenčných výkladových súvislostí ústavný súd súčasne pripomína, že najvyšší súd prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania rieši dvoma spôsobmi:

30.1 V uznesení sp. zn. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018 (R 73/2018) najvyšší súd vyslovil, že „uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“, a z uvedeného dôvodu dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

30.2 V uznesení sp. zn. 2 Cdo 97/2017 z 31. mája 2018 najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, a z uvedeného dôvodu zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách odvolacieho konania

(o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, pozn.) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

31. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou, v ktorej tvrdí také porušenie jeho procesných oprávnení krajským súdom, ktoré napĺňa prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie.

32. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

33. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že sťažovateľ mal v posudzovanej veci na ochranu svojich základných práv k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom je oprávnený rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Sťažovateľ však proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie nepodal, čo znamená, že v danom prípade nebola dodržaná podmienka vyžadovaná § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať

sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nevyužil, dospel ústavný súd k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti.

34. Sťažovateľ netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktoré predstavuje výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti.

35. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť, v dôsledku čoho už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších sťažovateľom uplatnených návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu